AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (kibővített ötödik tanács)

2004. június 28. *

A T-342/99. DEP. sz. ügyben,

az **Airtours plc** (képviseli: M. Nicholson solicitor, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli R. Lyal, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

az Elsőfokú Bíróságnak a T-342/99. sz., Airtours kontra Bizottság ügyben 2002. június 6-án hozott ítéletéhez (EBHT 2002., II-2585. o.) kapcsolódó, a Bizottság által az Airtours részére megtérítendő költségek megállapítása iránti kérelme tárgyában,

* Az eljárás nyelve: angol.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített ötödik tanács)

tagjai: P. Lindh tanácselnök, R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi és M. E. Martins Ribeiro bírák,

hivatalvezető: H. Jung,

meghozta a következő

Végzést

Tényállás, eljárás és a felek kérelmei

1 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 1999. december 2-án benyújtott keresetlevelével az Airtours plc (jelenleg My Travel Group plc) megsemmisítési keresetet indított az összefonódásnak a belső piaccal és az EGT-megállapodással való összeférhetetlenségének megállapításáról szóló, 1999. szeptember 22-i bizottsági határozat (IV/M.1524. sz. ügy — Airtours/First Choice, a továbbiakban: határozat) ellen, amelyet a 2000/276/EK határozottal tettek közzé (HL 2000. L 93., 1. o.).

2 Az Elsőfokú Bíróság a T-342/99. sz., Airtours kontra Bizottság ügyben 2002. június 6-án hozott ítéletével (EBHT 2002., II-2585. o., a továbbiakban: Airtours-ítélet), megsemmisítette a határozatot, és a költségek viselésére kötelezte a Bizottságot.

3 A felperes 2002. szeptember 10-i levelével a tanácsadóknak kifizetett munkadíjak és a hozzáadott értékadón (HÉA) kívüli költségek alapján 1 464 441,55 font sterling (GBP) megtérítését kérte a Bizottságtól, amelyhez a HÉA címén hozzájön 253 543,47 GBP, azaz összesen 1 717 985,02 GBP-t kért.

4 2002. október 14-i levelével a Bizottság elutasította a kérelmet azzal az indokkal, hogy nem igazolt, és 130 000 GBP összegű ellenjavaslatot tett az Airtours felmerült költségeire.

5 A felperes 2003. január 30-i levelével kifejtette a Bizottságnak azokat az okokat, amelyek miatt a kért összegek számára igazoltnak tűnnek, és elutasította a 130 000 GBP összeg fizetésére vonatkozó javaslatot.

6 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. február 4-én benyújtott keresetlevelével a felperes költségek megállapítása iránti kérelmet nyújtott be, amelyben felhívta az Elsőfokú Bíróságot, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 92. cikkét alkalmazva a munkadíjak és HÉA nélküli költségek címén 1 464 441,55 GBP megtérítendő költséget állapítson meg, valamint a HÉA címén 253 543,47 GBP–t, azaz összesen 1 717 985,02 GBP-t.

7 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. március 18-án benyújtott beadványával a Bizottság benyújtotta észrevételeit, és arra kéri az Elsőfokú Bíróságot, hogy a megtérítendő költségek teljes összegét, beleértve a jelen eljárásra vonatkozó költségeket, 170 000 GBP-ben állapítsa meg.

A jogkérdésről

8 A felperes lényegében két érvcsoportot hoz fel a költségek megállapítása iránti kérelme alátámasztására. Elsősorban azzal érvel, hogy az angol eljárásjoggal való analógia révén a jelen ügyben joga van a költségek nagyvonalú megállapításához. Másodsorban azt állítja, hogy a megtérítendő költségek terén a kért összeg megfelel az ítélkezési gyakorlat által támasztott követelményeknek, és a jelen ügyben szükségszerűen felmerült költségeket fedezi.

A. — *A költségek nagyvonalú megállapításához való jogról*

A felek érvei

9 A felperes úgy érvel, hogy joga van a költségei nagyvonalú megállapításához. Úgy véli, hogy a megtérítendő költségek összegének becslésénél tekintetbe kell vennie az Elsőfokú Bíróság határozattal szembeni kritikáinak szigorúságát (Airtours ítélet, 294. pont). Azt is hangsúlyozza, hogy az összeg becslésének figyelembe kell vennie a hatékony bírósági felülvizsgálat szükségességét, különösen az összefonódások ellenőrzésénél; és ezen a ponton a Bizottságnak az Airtours- ügy kihirdetését követő sajtóközleményét, sajtóban megjelent cikkeket, valamint a brit Lordok Háza Európai Uniós Bizottsága által 2002. július 23-án közzétett jelentést idézi.

10 A felperes fenntartja, hogy az angol eljárásjoggal való analógia révén kártérítési alapon jogosult a megtérítésre. Az eljárás által előidézett összes költséget meg kellene számára téríteni, kivéve, ha az összeg nem ésszerű, vagy nem ésszerű módon merült fel. Ha ugyanis másképp lenne, az elrettentheti az eljáró személyt attól, hogy keresetet indítson, vagy arra ösztönözheti, hogy ne vállaljon túl sok költséget, és így az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezne valamennyi ténybeli, gazdasági és jogi bizonyítékkal, amelyek lehetővé tennék, hogy felülvizsgálati jogkörét kielégítő módon gyakorolhassa.

11 A Bizottság megállapítja, hogy az ítélkezési gyakorlat nem rendelkezik a költségeknek a pervesztes féllel szembeni szankció címén történő növeléséről.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

12 Az eljárási szabályzat 92. cikkének 1. §-a értelmében:

„A megtérítendő költségek vitatása esetén az Elsőfokú Bíróság — az érintett fél kérelmére, az ellenérdekű fél észrevételeinek meghallgatását követően — végzéssel határoz, amely ellen fellebbezésnek helye nincs."

13 Az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja szerint megtérítendő költségeknek kell tekinteni „a feleknél az eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költségeket, különösen az utazási és tartózkodási költségek, valamint a meghatalmazottak, tanácsadók vagy ügyvédek díjazását". Ebből a rendelkezésből következik, hogy a megtérítendő költségek egyrészt az Elsőfokú Bíróság előtt az eljárással kapcsolatban

felmerült, másrészt a szükségszerű költségekre korlátozódnak (az Elsőfokú Bíróság T-38/95. DEP. sz., Groupe Origny kontra Bizottság ügyben 2002. január 24-én hozott végzésének [EBHT 2002., II-217. o.] 28. pontja, valamint a T-226/00. DEP. és T-227/00. DEP. sz., Nan Ya Plastics és Far Eastern Textiles kontra Tanács ügyben 2003. március 6-án hozott végzésének [EBHT 2003., II-685. o.] 33. pontja).

14 Ezeket az elveket alkalmazva a megtérítendő költségek összege nem haladhatja meg azoknak a szükségszerű költségeknek az összegét, amelyek a felperes részéről az Elsőfokú Bíróság előtti eljárással kapcsolatban felmerültek. A felperes tehát nem hivatkozhat az Airtours-ítélet tartalmára, a Bizottságnak vagy a brit Lordok Házának az ítéletet követő állásfoglalására vagy általánosabban a hatékony bírósági felülvizsgálathoz való jog szükségességére azért, hogy többet kapjon, mint amire az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja alapján joga van.

15 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a megtérítendő költségek összegének meghatározására alkalmazható szabályokat az eljárási szabályzatban határozták meg, és nem következtethetők ki analógia útján a felperes által hivatkozott angol eljárásjogból.

16 Az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontjából következik tehát, hogy meg kell állapítani a jelen esetben megtérítendő költségek összegét.

B. — A megtérítendő költségek összegének értékeléséről

17 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a közösségi bírónak nincs jogosultsága arra, hogy megszabja a felek ügyvédeinek esedékes munkadíját, de meghatározhatja azt az összeget, amelynek erejéig e díjakat a költségek viselésére kötelezett félnek meg kell térítenie. A költségek megállapítása iránti kérelemről

határozva az Elsőfokú Bíróságnak nem kell figyelembe vennie az ügyvédek munkadíjait meghatározó nemzeti díjszabást, sem az érintett fél és a meghatalmazottai vagy tanácsadói között e tekintetben esetleg megkötött megállapodást (az Elsőfokú Bíróság T-120/89. DEP. sz., Stahlwerke Peine-Salzgitter kontra Bizottság ügyben 1996. november 8-án hozott végzésének [EBHT 1996., II-1547. o.] 27. pontja és a T-80/97. DEP. sz., Starway kontra Tanács ügyben 2002. január 10-én hozott végzésének [EBHT 2002., II-1. o.] 26. pontja).

18 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik az is, hogy díjszabási jellegű közösségi rendelkezések hiányában az Elsőfokú Bíróságnak szabadon kell értékelnie az eset tényeit, figyelembe véve a jogvita tárgyát és természetét, a közösségi jog szemszögéből való jelentőségét, az ügy nehézségeit, a peres eljárás miatt az eljáró meghatalmazottaknak vagy tanácsadóknak okozott munka mennyiségét, valamint azokat a gazdasági érdekeket, amelyeket a per a feleknek jelentett (a Bíróság harmadik tanácsa elnökének a 312/82. DEP. sz., Leeuwarder Papierwarenfabriek kontra Bizottság ügyben 1985. november 26-án hozott végzésének [EBHT 1985., 3727. o.] 3. pontja és a fent hivatkozott, Starway kontra Tanács ügyben hozott végzés 27. pontja).

Az ügy tárgyáról és természetéről, a közösségi jog szemszögéből való jelentőségéről, valamint az ügy nehézségeiről

A felek érvei

19 A felperes azzal érvel, hogy a jogvita tárgya és természete jelen esetben új és összetett gazdasági és jogi kérdéseket vetett fel, amit a határozat, a keresetlevél és az ítélet hosszúsága is mutat. A felperes azt is hangsúlyozza, hogy az Airtours-ítélet alaposan befolyásolta az összefonódások ellenőrzésének területét, mind a kollektív erőfölény fogalmának meghatározásának szempontjából, mind a bírósági felülvizsgálat hatékonyságának szempontjából, valamint hogy ez abból a számos újságcikkből és tudományos cikkből is következik, amelyek az ítéletet követték. A felperes különösen arra hívja fel a figyelmet, hogy az Elsőfokú Bíróság nem elégedett meg

azzal, hogy gépiesen átvegye az Elsőfokú Bíróság T-102/96. sz., Gencor kontra Bizottság ügyben 1999. március 25-én hozott ítéletében (EBHT 1999., II-753. o.) meghatározott tesztet, hanem felhasználta az eset tényeit, hogy kidolgozza és pontosítsa a kollektív erőfölényes helyzetekre alkalmazható tesztet, különösen arra a kérdésre, hogy a Bizottság megtilthat-e egy összfonódási ügyletet, hogyha az érintett piac oligopolisztikus, és nem összejátszáson alapul.

20 A Bizottság elismeri, hogy a jogvita számos ténybeli és jogi kérdést vet fel. Mindemellett nem tekinti úgy, hogy az ügynek meghatározó hatása volt a közösségi jog fejlődésére. Ami a kollektív erőfölény fogalmának meghatározását illeti, a Bizottság fenntartja, hogy ennek a fogalomnak a legfontosabb elemeit már megvizsgálták a fent hivatkozott, Gencor kontra Bizottság ítéletben, és az alapvető jogi könyvekben alaposan megmagyarázták. A felperes így nem állíthatja, hogy a Bizottságot az ítélkezési gyakorlat „helyes útjára" terelte, miután a Bizottság a határozatban megpróbált új követelményeket alkalmazni, hiszen ez a szándék a határozat téves és elfogult értelmezésén alapszik. A Bizottság ennek ellenére elismeri, hogy nézeteltérés volt a retorziós mechanizmus természetét illetően, ám az viszonylag kisebb jelentőségű kérdés. Ami a bírósági ellenőrzés hatékonyságát illeti, a Bizottság nem érti, a jelen ügy milyen mértékben bír különös jelentőséggel, minthogy az Elsőfokú Bíróság által kezdett részletes vizsgálat megfelel annak, amelyet a többi kereset során gyakorol. Ezenkívül a Bizottság azzal érvel, hogy még ha az ilyen ügy vizsgálata jelentős munkát igényel is, a költségek felperes által kért összege mindenképpen különösen eltúlzottnak bizonyul.

1. *Az Elsőfokú Bíróság álláspontja*

21 Először is meg kell említeni, hogy a kereset a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanácsi rendelet alkalmazására, különösen a felperes által bejelentett felvásárlási tervezetet a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánító, alapos vizsgálat után elfogadott bizottsági határozatra vonatkozik. A határozatnak — az összefonódások ellenőrzésével

kapcsolatos nehézségeken túl — amely ellenőrzés a referenciapiac jövőbeni elemzését kívánja meg — az a jellegzetessége, hogy megtiltja a tervezett ügylet megvalósítását azzal az indokkal, hogy az kollektív erőfölényes helyzetet valósítana meg, és ez a tervezett ügylet versenyre gyakorolt hatásainak alapos vizsgálatát is feltételezi.

22 Ezután, ki kell emelni, hogy még ha a kollektív erőfölénynek a 4064/89 rendelet keretében vett fogalma a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság két ítéletének tárgyát képezte is (a Bíróság C-68/94. és C-30/95. sz., Franciaország és társai kontra Bizottság ügyben — ún. „Kali & Salz"-ügy — 1998. március 31-én hozott ítélete [EBHT 1998., I-1375. o.] és a fent hivatkozott, Gencor kontra Bizottság ítélet), a fogalom meghatározása és végrehajtása továbbra is kényes feladat marad.

23 A jelen ügy tehát új pontokat vetett fel a kollektív erőfölény meghatározását és jellemzését — amelyet az alkalmazandó szabályozás nem határoz meg —, a domináns oligopólium tagjai közötti hallgatólagos megállapodás meglétét, az oligopólium belső összhangjának biztosítása érdekében szükséges elrettentő tényezők azonosításának szükségességét, valamint — általánosabban — a Bizottság részéről megkívánt bizonysági fokot illetően, amikor is egy összefonódási ügylet megvalósítását azon indok alapján akarja megtiltani, hogy az kollektív erőfölény kialakulására vezetne, amely olyan hatással bírna, hogy jelentős módon akadályozná a közös piaci versenyt. Ebben a tekintetben meg kell állapítani, hogy a fent hivatkozott Gencor-ítélethez vezető ügytől eltérően — amely egy, a platinára, az egész világon értékesíthető nyersanyagra vonatkozó duopólium létrehozásáról szólt — a jelen eset egy oligopólium létrehozására vonatkozott, amely az idényjellegű szolgáltatások piacán a négy nagy brit utazásszervező egyikének eltűnésében nyilvánult meg. A kollektív erőfölény fogalma tehát sokkal kényesebb annál, hogy a jelen ügyben alkalmazni lehessen.

24 Következésképpen a szóban forgó ügy fontos volt a közösségi versenyjog szempontjából, és számos összetett gazdasági és jogi kérdést vetett fel, amelyeket a felperes tanácsadóinak a megsemmisítési eljárás keretében meg kellett vizsgálniuk.

Azokról a gazdasági érdekekről, amelyeket a jogvita jelentett a felek számára

A felek érvei

25 A felperes kiemeli, hogy a First Choise-nak az Airtours részéről történő megvételét körülbelül 850 millió GBP-re becsülték, ami jelentős gazdasági érdeket képvisel, és azt, hogy egy ilyen ügyletet a határozat tényállása alapján nem lehetett volna végrehajtani. A felperes azt is kiemeli, hogy megfosztották a tervezett összefonódás tényéből következő növekedési, megtakarítási, valamint együttműködési lehetőségtől. Ezenkívül nem tudott részt venni az idegenforgalom ezután bekövetkező konszolidációjában.

26 A Bizottság elismeri, hogy a felperest kár érte a lehetőség elvesztése miatt. Azonban megállapítja, hogy nehéz a felperes pénzügyi érdekét értékelni, tekintetbe véve, hogy aligha volt valószínű, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletét követően az Airtours képes lett volna megszerezni a First Choice-t. A felperes pénzügyi érdeke főleg abban állt, hogy a jövőbeli ügyletekre tekintettel meghatározza helyzetét. Ebben a pontban tehát a határozatnak nem lett volna olyan hatása, hogy kizárja az Airtours-t a piac későbbi konszolidációjából, mivel ez a konszolidáció (COMP/M.2002. sz., Preussag/Thomson és COMP/M.2228. sz., C&N/Thomas Cook ügyek) határokon átnyúló összefonódás formáját öltötte, és semmi nem akadályozta meg a felperest abban, hogy ilyen ügyleteket végrehajtson.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

27 Meg kell állapítani, hogy a határozat megakadályozta egy körülbelül 850 millió GBP-re becsült vállalkozás megszerzését. Következésképpen — anélkül, hogy szükséges lenne az érintett piacnak a határozatot követő fejlődését értékelni — úgy kell tekinteni, hogy a jelen ügy fontos gazdasági értéket képviselt a felperes számára.

A peres eljárás által a felperes tanácsadóinak okozott munka mennyiségéről

a) Általános megfontolások

28 Bevezetésként az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy az előző megfontolásokból következik, hogy a jogvita valóban jelentős munkát igényelhetett a felperes tanácsadóitól.

29 Azonban fontos megjegyezni, hogy a felperes tanácsadói már széleskörű ismerettel rendelkeztek az ügyről, hiszen az részletes közigazgatási vizsgálati eljárás során az Airtourst képviselték. A felperes már ezen közigazgatási eljárás során hivatkozott az Elsőfokú Bíróság előtt előterjesztett érvekre, különösen a piac meghatározásáról és a domináns oligopólium tagjai közötti hallgatólagos összehangoltságról szóló érvekre. Ez a megfontolás olyan természetű, hogy megkönnyítette a munkát, és csökkentette a keresetlevél elkészítésére szánt időt (az Elsőfokú Bíróság T-65/96. DEP. sz., Kish Glass kontra Bizottság ügyben 2001. november 8-án hozott végzésének [EBHT 2001., II-3261. o.] 25. pontja, valamint a fent hivatkozott, Nan Ya Plastics és Far Eastern Textiles kontra Tanács ügyben hozott végzésének 43. pontja).

30 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a bíró feladata, hogy figyelembe vegye az Elsőfokú Bíróság előtti eljárással kapcsolatban objektíve szükségesnek látszó összes munkaóra számát, függetlenül az ügyvédek számától, akik között a teljesített szolgáltatásokat megosztották (az Elsőfokú Bíróság T-290/94. DEP. sz., Kaysersberg kontra Bizottság ügyben 1998. október 30-án hozott végzésének [EBHT 1998., II-4105. o.] 20. pontja; a T-337/94. DEP. sz., Enso-Gutzeit kontra Bizottság ügyben 2000. március 15-én hozott végzésének [EBHT 2000., II-479. o.] 20. pontja, valamint a fent hivatkozott, Nan Ya Plastics és Far Eastern Textiles kontra Tanács ügyben hozott végzésének 44. pontja). E tekintetben a közösségi bírónak az elvégzett munka értékének megállapítására vonatkozó lehetősége az előterjesztett információk pontosságától függ (a Bíróság C-89/85. DEP. sz., Ahlström és társai kontra Bizottság ügyben 1995. november 9-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 20. pontja, valamint a fent hivatkozott, Stahlwerke Peine-Salzgitter kontra Bizottság ügyben hozott végzésének 31. pontja).

31 A különböző költségkategóriák összegét, amelyek megtérítését a Bizottságtól kérik, az előző megállapítások fényében kell megbecsülni.

32 A felperes ebben a pontban pontosan megjelöli, hogy az adó nélküli 1 464 441,55 GBP összeg (a HÉA-val 1 717 985,02 GBP), amelynek a megtérítését kéri, a következő módon oszlik meg:

	GBP
Jogi szaktanácsadók (J. Swift QC és R. Anderson barrister)	
Munkadíj	279 375,00
HÉA	*48 890,62*
Jogi tanácsadók (solicitorok)	
Munkadíj	850 000,00
Költségek (HÉA nélkül)	19 509,68
HÉA	*152 163,33*
Gazdasági tanácsadó (Lexecon)	
Munkadíj	281 051,52
HÉA	*49 184,02*
Gazdasági szakértők (K. Binmore et D. Neven)	
Munkadíj	33 885,35
HÉA	*3 305,50*
Tanácsadó a luxemburgi jelentéshez	
Munkadíj és költségek	620,00
Összesen	1 464 441,55 (HÉA nélkül) *1 717 985,02 (HÉA-val)*

b) Jogi tanácsadók (barristerek és solicitorok)

A felek érvei

33 A jogi tanácsadók költségével kapcsolatban a megtérítendő költségek címén a felperes először is 279 375 GBP megtérítését kéri, a versenyjogra szakosodott, az Elsőfokú Bíróság előtti egész eljárás során eljáró két barrister által kiszámlázott munkadíj alapján (azaz 150 500 GBP-t J. Swift QC számára és 128 875 GBP-t R. Anderson számára). Ezen a ponton a felperes hangsúlyozza, hogy — akárcsak az az angol bíróságok előtt — a solicitorok munkája kiegészítéseként a két barrister munkája igénybevételét az ügy jelentősége és összetettsége indokolja.

34 A felperes a Slaughter & May solicitori iroda által felszámolt munkadíj címén 850 000 GBP megtérítését is kéri. Azt állítja, hogy az eljárással megbízott csapatban volt egy társsolicitor (aki 413 órát és 45 percet dolgozott), akit az eljárás folyamán egy senior solicitor (aki 315 órát és 25 percet dolgozott) és egy másik solicitor segített (az eljárás elején az egyik solicitor 307 órát dolgozott, az őt felváltó másik solicitor pedig az eljárás végén 204 órát és 45 percet). Ez a csapat az eljárás különböző szakaszaiban több gyakornokot is foglalkoztatott. Így a keresetlevél szakaszában két gyakornok 115 órát, illetve 100 órát és 15 percet dolgozott; a válaszbeadvány szakaszában egy másik gyakornok 193 órát és 20 percet dolgozott; tizenhárom másik gyakornok pedig 15 perctől 35 óráig terjedő időszakokban járt el (azaz összesen 110 órát és 30 percet), ami azzal magyarázható, hogy a gyakornokok háromhavonta cseréltek munkahelyet, és a bírósági eljárás közel három évig tartott. A felperes azzal is érvel, hogy a solicitori iroda 1760 órát szentelt az ügynek, és hogy az aktáért felelős csapat magja azon a minimális szinten maradt, amely lehetővé teszi az ügyfél számára a kellő szolgáltatás biztosítását.

35 A felperes pontosítja, hogy abból az 1760 óra munkaidőből, amelyet a solicitori iroda azon 19 alkalmazottja számlázott ki, akik a kereset előkészítésében 1999. szeptember végétől a 2001. október 11-i tárgyalásig egymást váltották, körülbelül 500 órát szenteltek a határozat elemzésére és a keresetlevél elkészítésére (1999. október–december), körülbelül 500 órát az ellenkérelem elemzésére és a válasz elkészítésére (2000. március–április), néhány órát szenteltek a viszonválasz elemzésére (2000. június), körülbelül 100 órát a pervezető intézkedésekre adandó válaszok elkészítésére (2001. július–augusztus), valamint körülbelül 500 órát a tárgyalásra készített jelentés elolvasására és a tárgyalás előkészítésére amelyen öten vettek részt az Airtours képviseletében (2001. szeptember–október).

36 A Bizottság vitatja mind az ügybe bevont ügyvédek (barristerek és solicitorok) számát, mind a munkadíj összegét és a felszámolt munkaórák számát.

37 Ami az ügyvédek számát illeti, úgy véli, csak két — vagy legfeljebb három — ügyvéd munkadíját lehet megtérítendőnek tekinteni. A Bizottság kiemeli, hogy az, hogy Slaughter & May 19 személyt alkalmazott, az erőfeszítések pazarlása. Bár a Bizottság elismeri, hogy a 19 személy közül hat sok időt szentelt az aktának, mindenképpen úgy véli, hogy az ilyen méretű csapat nagyobb a szükségesnél. Ráadásul két barrister is kiegészítette ezt a csapatot, ami túlzás, és egyáltalán nem szükséges. Ez a nyolcfős csapat ugyanis három tapasztalt ügyvédet foglalt magában, holott egy hozzáértő kis csapattal támogatva egy is bőven elég lett volna. Összehasonlításként: a Bizottságban az aktát a jogi szolgálat egyetlen tagja készítette el és mutatta be, a Verseny Főigazgatóság két közgazdászának segítségével, akik részt vettek a közigazgatási eljárásban.

38 Az aktára szentelt órák számát illetően a Bizottság vitatja, hogy szükséges vagy ésszerű volt több mint 1760 órát rászánni (és még több mint 2000 órát, ha a két barrister munkáját is számításba vesszük), tekintetbe véve többek között azt a tényt, hogy ezek az ügyvédek már képviselték a felperest a közigazgatási eljárásban, így jól

ismerték a tényállást és a gazdasági kérdéseket. Ráadásul a peres eljárás különböző szakaszaira szánt idő megoszlása az idő pazarlását mutatja. Így tehát nehéz lenne megérteni, hogyan lehetett szükség 500 órát (mintegy három munkahónapot) szánni a határozat tanulmányozására és a megsemmisítési kereset elkészítésére, vagy hogyan lehetett ugyanennyi órát a Bizottság ellenkérelmének tanulmányozásával és a válaszadással tölteni akkor, mikor az akta már nem tartalmazott új bizonyítékokat. 700 óra ésszerűbbnek tűnne, mint a kiszámlázott 1760 óra.

39 A felszámolt munkadíj összegét a Bizottság túlzottnak tekinti. A 850 000 GBP-s számla 1760 munkaóráért közel 500 GBP-s óradíjat jelent, és ez az eljáró jogászok minden kategóriájára (társtag, senior munkatárs, munkatárs, gyakornok) vonatkozik. Márpedig ezidőtájt ritkán fizettek 350 GBP-nél magasabb munkadíjat, kivéve a legtekintélyesebb irodák legtapasztaltabb ügyvédeinek. Brüsszelben a közösségi jogra szakosodott ügyvédek díjszabása általában alacsonyabb. A munkatársak (segéd-solicitor) óradíja — tapasztalatuk arányában — elvileg nem haladja meg a 200 GBP-t, míg a gyakornokok óradíja 50–80 GBP körül lehet. Figyelembe véve a feladatoknak a többé-kevésbé tapasztalt személyzet közötti rendes megoszlását, valamint azt a tényt, hogy a tapasztalt ügyvédeket jobban fizetik, az ilyen csapat méltányos átlagóradíja bőven 200 GBP alatt lenne.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

40 A jelen ügyben a felperes azt választotta, hogy egyszerre képviselteti magát barristerekkel („counsel") és solicitorokkal. Ennélfogva a jogi tanácsadói költségeinek megtérítése címén 1 129 375 GBP megtérítését kéri, azaz 279 375 GBP-t a barristerek munkadíjáért és 850 000 GBP-t a solicitorok munkadíjáért.

41 Következésképpen az Elsőfokú Bíróságra tartozik annak eldöntése, hogy ezek a munkadíjak az Elsőfokú Bíróság előtti eljárással kapcsolatban az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja értelmében vett szükségszerűen felmerült költségek-e, és ha igen, milyen mértékben.

42 E tekintetben meg kell állapítani, hogy több common law igazságszolgáltatásban, köztük Anglia vagy Wales esetében, az ügyvédi hivatást az jellemzi, hogy két ágra oszlik: egyrészről a solicitorokra, másrészről a barristerekre; e két ág a közelmúltig egymást kiegészítő, de egymástól eltérő feladatokat látott el. A solicitor az ügyfele tanácsadójaként járt el több jogterületen; nem volt joga a fellebbviteli bíróságok előtt eljárni, de ha szükséges volt, ebből a célból igénybe vehette a barristerek szolgálatait. A barrister az ügy szóbeli védelmére szakosodott, és az ügyfél nem fordulhatott hozzá közvetlenül.

43 A közösségi bíróságok előtti pereket illetően az ezekre vonatkozó szakmai szabályokat módosították, így ma nincs jogi vagy etikai akadálya annak, hogy az egyik fél kizárólag angliai és walesi solicitorral vagy barristerrel képviseltesse magát mind az eljárás írásbeli, mind szóbeli szakasza során. Mégsem következik ebből, hogy amikor az ügyfél úgy dönt, hogy egyszerre képviselteti magát solicitorral és barristerrel, az egyiknek, illetve a másiknak járó munkadíjat nem kell úgy tekinteni, mint az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja értelmében az eljárással kapcsolatban szükségszerűen felmerült költséget.

44 Ahhoz, hogy ilyen körülmények között meg lehessen állapítani a költségeket, az Elsőfokú Bíróságnak kell megvizsgálnia, hogy az érintett tanácsadók összessége által nyújtott szolgáltatások milyen mértékben voltak szükségesek a bírósági eljárás lefolytatásához, és az Elsőfokú Bíróságnak kell megbizonyosodnia arról, hogy a kétfajta tanácsadó alkalmazása nem járt a költségek felesleges megkettőzésével. Ha — mint jelen esetben — keresetével a felperes a Bizottság olyan közigazgatási eljárás eredményeként elfogadott határozatának megsemmisítését akarja elérni, amelynek

során a felperest ugyanaz a jogi tanácsadói csoport képviselte, az Elsőfokú Bíróság előtt szükségszerűen felmerült költségek lényegében a beadványok, illetve az Elsőfokú Bíróság által elrendelt pervezető vagy bizonyításfelvételi intézkedésekre adandó válaszok elkészítésével és megszövegezésével, valamint a tárgyaláson való részvétellel kapcsolatos költségekből állnak.

45 Ebből következik, hogy amikor például az ügyfél solicitora tanácsára úgy dönt, hogy barrister szolgálatait veszi igénybe azért, hogy az egy esetleges megsemmisítési kereset benyújtására vonatkozóan tanácsot adjon neki, és a barrister megbízást kap arra, hogy megszövegezze az okiratokat, és az eljárás szóbeli szakasza során képviselje az ügyfelet, a solicitor szükségszerű költségei a barrister megbízásával, az általa tanácsolt aktusok végrehajtásával, a beadványok szerkesztésével és benyújtásával, valamint a tárgyaláson való részvétellel kapcsolatos költségekre korlátozódnak.

46 Jelen esetben az aktából először is az következik, hogy ha a két barrister különböző munkadíj-elszámolásai nem is teszik az ügyre szánt órák mennyiségének meghatározását, ezek a dokumentumok mégis rövid leírást adnak a felperes számára teljesített szolgáltatásokról. R. Anderson munkadíj-elszámolása említi az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásra vonatkozó jegyzék elkészítését, a dokumentumoknak az eljárás különböző szakaszaiban történt elolvasását („perusing papers"), a solicitorokkal („advising in conference") vagy J. Swifttel folytatott megbeszélésre fordított időt, a keresetlevél megszövegezését és javítását, a válaszbeadvány megszövegezését, a kutatásokat, az eljárási renddel kapcsolatos intézkedésekre adandó válaszok elkészítését, a tárgyalás előkészítését, valamint az utazási és a luxemburgi tartózkodási költségeket. J. Swift munkadíj-elszámolása tartalmazza a beadványok tartalmával kapcsolatos felszólalásokat („settling application" vagy „reading and considering rejoinder"), a solicitorokkal vagy R. Andersonnal történt — különösen a pervezető intézkedésekre adandó válaszokat illető — megbeszélésekkel töltött időt, a tárgyalás előkészítését, valamint az utazási és a luxemburgi tartózkodási költségeket. Az Elsőfokú Bíróság tehát megállapítja, hogy a barristerek munkája a peres eljárás minden szakaszát érintette.

47 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a fent hivatkozott két barristeren felül a peres ügyben két jóváhagyott, a versenyjog terén bizonyos tapasztalatokkal rendelkező solicitor is közreműködött, akiket folyamatosan egy solicitor (egy solicitor az eljárás elején, majd egy másik a végén) és több mint egy tucat gyakornok segített.

48 Ráadásul a solicitori iroda részéről a peres eljárás különböző szakaszaira szánt órák száma és a barristerek munkadíj-elszámolása közötti összehasonlítás lehetővé teszi annak megállapítását, hogy a solicitori iroda munkája alaposan megváltoztatta a barristerek által végzett munkát. A felperes például közli, hogy a solicitori iroda 500 órát szánt a keresetlevél elkészítésére, ami napi 8 órával számolva 62 munkanapot jelent. Tehát, R. Anderson munkadíj-elszámolása megjelöli, hogy miután 1999. november 9. és 12. között különböző dokumentumokat olvasott el, 1999. november 15-e és december 1-je között a keresetlevél megszerkesztésén és kiegészítésén dolgozott. J. Swift munkadíj-elszámolásai azt is mutatják, hogy 1999. november 29-én és 30-án a keresetlevél átolvasásán dolgozott. A barristerek szintén a válasz elkészítésén és megszerkesztésén dolgoztak — ugyanilyen formában —, jóllehet a felperes azt állítja, hogy a solicitori iroda 500 órát szánt a beadvány elkészítésére.

49 A két barrister és a két solicitor együttes alkalmazása tehát kétszeres munkát jelent, mivel munkájuk részben ugyanarra irányult.

50 Harmadszor: emlékeztetni kell arra, hogy, a solicitori iroda — éppúgy, mint a barristerek — képviselte a felperest a részletes közigazgatási vizsgálati eljárás során. Ráadásul a Bizottság beadványai a felperes érveinek megcáfolására szorítkoztak, a keresetlevélben és a válaszban bemutatott elemzés módosítására alkalmas új fejtegetések elővezetése nélkül, ami megkönnyítette a barristerek és a solicitorok peres eljárás során végzett munkáját.

51 Az előzőekre tekintettel az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a felperes szerint az aktára szánt munkaórák száma túlzott, és összességükben nem minősülhetnek az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja értelmében vett „szükségszerű költségeknek".

52 Ezenkívül hangsúlyozni kell, hogy a felperes által a solicitori iroda munkadíjáról közölt információk nem határozzák meg pontosabban az aktával kapcsolatban eljárt személyek különböző kategóriái — tudniillik egy társsolicitor, egy senior solicitor, két solicitor és néhány gyakornok — által felszámolt óradíjat. Ilyen információ hiányában meg kell állapítani, hogy a kért összeget (850 000 GBP) a felszámolt óraszámmal (1760 óra) elosztva e személyek különböző kategóriáinak átlagóradíja körülbelül 483 GBP. Ha tehát az ilyen összegű óradíj adott esetben esetleg elképzelhető is egy különösen tapasztalt szakember szolgálatainak díjazására, kétségtelenül nem alkalmazható az ügybe bevont személyek összes kategóriájára, mint a senior solicitor, a solicitorok és a gyakornokok, akik a solicitori iroda által felszámolt 1760 órából együttesen 1346-ot, azaz a munka több mint 75%-át végezték el.

53 Ennélfogva a Bizottság által megtérítendő jogi tanácsadói munkadíjak megfelelő értékelése az, ha azok összege 420 000 GBP, azaz J. Swiftet illetően 95 000 GBP, R. Andersont illetően 75 000 GBP, a solicitori irodát illetően pedig 250 000 GBP.

c) Gazdasági tanácsadók és szakértők

54 A felperes azt állítja, hogy a közgazdászok bevonása a jelen esetben szükséges volt.

55 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy — figyelembe véve a Bizottság által az összefonódási ügyletek vizsgálata során tett állásfoglalások alapvetően gazdasági természetét — néha elengedhetetlennek bizonyulhat, hogy az erre a területre szakosodott gazdasági tanácsadók vagy szakértők egészítsék ki a jogi tanácsadók munkáját, és ez az eljárási szabályzat 91. cikke b) pontjának alkalmazása alapján megtéríthető költségekkel járhat (másik gazdasági területen lásd az Elsőfokú Bíróság T-85/94. DEP. és T-85/94. OP-DEP. sz., Branco kontra Bizottság ügyben 1998. július 8-án hozott végzésének [EBHT 1998., II-2667. o.] 27. pontját és a T-271/94. DEP. sz., Branco kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 17-én hozott végzésének [EBHT 1998., II-3761. o.] 21. pontját).

56 Meg kell azonban állapítani, hogy a peres eljárásba bevont közgazdászok száma jelentős. Az adott ügyben három gazdasági tanácsadóból álló csapatot vontak be, akiket több kutató és két segédszakértő segített. A felperes egyébként nem ad magyarázatot arra, hogy a jelen ügyben miért volt szükség öt közgazdász közreműködésére.

i) A Lexecon munkadíja

— A felek érvei

57 A Lexecon által munkadíjként felszámolt 281 051,52 GBP-nyi összeg megtérítésével kapcsolatban a felperes azt állítja, hogy ez az iroda a keresetlevél, a válaszbeadvány és a pervezető intézkedésekre adandó válaszok elkészítésének szakaszában járt közben, és hogy közreműködésének jelentősége az Airtours ítéletből következik, különösen a kollektív erőfölény meghatározására vonatkozó és az elrettentési mechanizmus jellemzéséhez szükséges érvek miatt. Válaszul a Bizottság érvére, amely szerint nem lehet megérteni, hogy a Lexecon miért szentelt 1501 órát az akta tanulmányozására, mikor már a közigazgatási eljárásba is bekapcsolódott, a felperes előadja, hogy a Lexecon közigazgatási eljárásban való részvétele arról enged megbizonyosodni, hogy az átolvasásra fordított teljes idő szükséges volt.

58 A Bizottság arra figyelmeztet, hogy a Lexecon részére kért összeg — amely iroda már a közigazgatási eljárás során is adott tanácsokat a felperesnek — jelentős. A Bizottság szerint nem volt szükséges új elemzés, hiszen nem volt semmilyen eltérés a közigazgatási és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban felvetett gazdasági kérdések között. A Bizottság azt is megjegyzi, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a Lexecon ténylegesen mivel járult hozzá az akta vizsgálatához.

— Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

59 Meg kell állapítani, hogy a kért 281 051,52 GBP összeg 1501 munkaórát fed le; e munkát egy háromfős, számos kutató által segített csapat végezte. E tekintetben a kizárólag a felperes által közölt információk egyrészt az aktával megbízott csapat tagjai — tudniillik B. Bishop (18 óra, óránként 360 GBP-ért) A. Overd (643 óra, óránként 220 GBP-ért) D. Jackson (709 óra, óránként 180 GBP) — és a „Research Economists/Associates" (131 óra, óránként 120 GBP) által végzett munka részletezésére vonatkoznak, másrészt arra a megjegyzésre, amely alapján ez a munka az 1999 novembere és 2001 októbere között folytatott „szakmai szolgáltatást" érintette, további pontosítás nélkül.

60 Tehát ha a jogvita természete igazolhatta is, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás minden szakaszában jelen van gazdasági tanácsadó, a felszámolt munkaórák száma túlzottnak tűnik, figyelembe véve a Lexeconnak a közigazgatási eljárásban való részvételét, valamint a felperes által átadott munkadíj-elszámolások pontosításának hiányát.

61 Következésképpen a megtérítendő munkadíjak megfelelő értékelése az, ha a Lexecont illetően összegük 30 000 GBP.

ii) K. Binmore et D. Neven professzorok munkadíja

— A felek érvei

62 Ami a 18 900 GBP-nyi összegnek a Binmore professzor munkadíja címén történő megtérítését illeti, a felperes észrevételezi, hogy a professzor munkája különösen a keresetlevélhez mellékelt és a tárgyalásra készített jelentésben említett jelentés elkészítésére vonatkozott. Ennek a munkának a költségei tehát igazolhatók.

63 Ami a 14 985,35 GBP-nyi összegnek a Neven professzor munkadíja címén történő megtérítését illeti, a felperes megjegyzi, hogy a professzor munkája különösen a keresetlevélhez mellékelt és a tárgyalásra készített jelentésben említett jelentés elkészítésére vonatkozott. Ráadásul az Elsőfokú Bíróság több ízben ugyanazon szerző másik gazdasági jelentésére támaszkodott, amely a közigazgatási eljárásban készült. Ennek a szakértői munkának a költségei tehát igazolhatók.

64 A Bizottság úgy véli, hogy Binmore és Neven professzorok közreműködése nem volt szükséges. Jelentésüknek a tárgyalásra készített jelentésben való említése megszokott, hiszen ennek a fajta dokumentumnak ez a célja. Ezenkívül a felperes igazolja Neven professzor közreműködésének a jelentőségét, amikor azokra az észrevételekre hivatkozik, amelyeket a professzor a közigazgatási eljárás — és nem a bírósági eljárás — során mutatott be.

— Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

65 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a Binmore professzor által felszámolt munkadíjra vonatkozó költségek megtérítéseként kért 18 900 GBP egyrészt egy — a keresetlevélhez csatolt dokumentáció elkészítésében való közreműködés címén számlázott — 16 400 GBP-s tételből, másrészt egy — a válaszhoz „The Failure of the Commission to Understand the Economics of Tacit Collusion" című jelentés elkészítéséért számlázott — 2500 GBP-s tételből tevődik össze.

66 A felperes által átadott munkadíj-elszámolások tehát semmiféle olyan információt nem nyújtanak, amely lehetővé tenné annak megértését, hogy miből állt Binmore professzornak a keresetlevél mellékleteinek elkészítésében való közreműködése. A keresetlevél mellékletében közölt különböző gazdasági elemzések különböző kézikönyvek vagy folyóiratok kivonataiból álltak. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy ha ezek az elemzések lehetővé tették is számára, hogy az adott ügy bizonyos oldalairól általános gazdasági áttekintést kapjon, nem tekinthető szükségszerűnek, hogy 16 400 GBP-t költsenek az ilyen dokumentumok összegyűjtésére.

67 Ami a Binmore professzor által készített és a válaszhoz csatolt, „The Failure of the Commission to Understand the Economics of Tacit Collusion" című jelentést illeti, az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy ez a jelentés a hallgatólagos összejátszással kapcsolatos gazdasági fogalmak kérdését vizsgálta, és ezért a jelen ügyben szükségszerűnek lehet tekinteni.

68 Következésképpen a Binmore professzort illetően megtérítendő munkadíjak megfelelő értékelése az, ha, összegük 4500 GBP (azaz 2000 GBP a keresetlevélhez csatolt dokumentációért és 2500 GBP a jelentésért).

69 Ezután az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a Neven professzor által felszámolt munkadíjakra vonatkozó költségek megtérítéseként kért 14 985,35 GBP a következő tételeket fedi: egyrészt 5583,17 GBP a keresetlevélhez mellékelt „Case No IV/M.1524 Airtours/First Choice: an Economic Analysis of the Commission Decision" című jelentés elkészítése címén, másrészt 3479,40 GBP Neven professzornak a válasz elkészítésében és az „Airtours vs. Commission of the European Communities — Case T-342/99: Collective Dominance in the Commission's Statement of Defence, A Comment" című, a válaszbeadványhoz mellékelt jelentés elkészítésében való közreműködése címén, harmadrészt 5922,78 GBP a felkészülés és a tárgyaláson való részvétel címén.

70 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság észrevételezi, hogy Neven professzornak a bírósági eljárás keretében kifejtett közreműködése szükséges volt ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a jelen ügy különböző szempontjaira vonatkozóan pontos, részletes és érvekkel alátámasztott gazdasági jelentés álljon rendelkezésére, mind a határozatot, mind az ellenkérelem tartalmát illetően.

71 Következésképpen, mivel a Neven professzornak fizetett munkadíjak költségei objektíve szükségszerűek voltak az Elsőfokú Bíróság előtti eljárással kapcsolatban, az e címen járó 14 985,35 GBP megtérítését meg kell ítélni.

72 Következésképpen a megtérítendő munkadíjak megfelelő értékelése az, ha összegük a felperes részéről felkért tanácsadók és gazdasági szakértők címén 49 485,35 GBP (azaz 30 000 GBP a Lexecon közreműködése címén, 4500 GBP Binmore professzor közreműködése címén és 14 985,35 GBP Neven professzor közreműködése címén).

d) A luxemburgi tartózkodás költségei

73 A felperes luxemburgi tartózkodásának költségei címén 620 GBP megtérítését kéri, amelyek szükségszerű költségeknek minősülnek. A Bizottság ebben a pontban nem tett észrevételeket.

74 Mivel a luxemburgi tartózkodás költségei a kereset benyújtásakor szükségképpen keletkeztek, és összegüket a Bizottság nem vitatta, megtérítésüket jóvá kell hagyni.

e) A HÉA-n kívüli költségek

75 A felperes 19 509,68 GBP megtérítését kéri, a HÉA-n kívüli költségekhez kapcsolódó költségek címén, azzal az indokkal, hogy ezek a költségek ésszerű fénymásolási, utazási és szállásköltségekre vonatkoznak (beleértve még az ügyvédre és a gazdasági tanácsadókra vonatkozó költségeket is), és szükségképpen felmerült költségeknek tekintendők. A Bizottság ebben a pontban nem tett észrevételeket.

76 Mivel a Bizottság ezeket a költségeket nem vitatta, megtérítendő költségként kell elfogadni őket, és el kell rendelni megtérítésüket.

f) HÉA

77 A felperes 253 543,47 GBP megtérítését kéri, a megtérítendő költségekhez kapcsolódó HÉA-költségek címén, amelyeket szintén meg kell téríteni (a fent hivatkozott Leeuwarder Papierwarenfabriek kontra Bizottság ügyben hozott végzés 4. pontja).

78 A Bizottság vitatja ezt az elemzést, és e tekintetben a Bíróság C-137/92. P-DEP. sz., Hüls kontra Bizottság ügyben 1999. december 16-án hozott végzésének (az EBHT-ban nem tették közzé) 20. pontját idézi.

79 Az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy mivel a felperes a HÉA alanya, joga van a pénzügyi hatóságoktól visszaigényelni az általa vásárolt termékek és szolgáltatások után megfizetett HÉA-t. A HÉA tehát nem jelent a felperes számára kiadást, ennélfogva nem kérheti a Bizottságtól az eljárási szabályzat 91. cikkének b) pontja alapján megtérítendő költségek után megfizetett HÉA megtérítését. Az ügyvédi munkadíjakra és költségekre kifizetett HÉA ugyanis nem képezheti megtérítés tárgyát, ennélfogva nem vitatott, hogy a felperes levonhatta az e címen kifizetett összegeket, és így nem kellett viselnie annak költségét (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott, Hüls kontra Bizottság ügyben hozott végzés 20. pontját).

Végkövetkeztetések

80 Az előzőeket figyelembe véve a felperes részére a Bizottság által megtérítendő költségek összege HÉA nélkül 489 615,03 GBP, azaz 420 000 GBP a jogi tanácsadók munkadíja címén (95 000 GBP J. Swiftet illetően, 75 000 GBP R. Andersont illetően és 250 000 GBP a solicitori irodát illetően), 30 000 GBP a Lexecon munkadíja címén, 4500 GBP Binmore professzor munkadíja címén, 14 985,35 GBP Neven professzor

munkadíja címén, 620 GBP tartózkodási költségek címén és 19 509,68 GBP a HÉA-n kívüli költségek címén.

81 Tekintetbe véve, hogy ez az összeg a jelen végzés meghozataláig az ügy minden körülményét figyelembe veszi, nem szükséges külön határozni a felperes részéről a jelen költség megállapítási eljárás céljából felmerült költségek megtérítéséről (ebben az értelemben lásd a fent hivatkozott, Groupe Origny kontra Bizottság ügyben hozott végzés 44. pontját, valamint a fent hivatkozott, Nan Ya Plastics és Far Eastern Textiles kontra Tanács ügyben hozott végzés 49. pontját).

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített ötödik tanács)

meghozta a következő végzést:

Az Elsőfokú Bíróság a Bizottság által az Airtours-nak megtérítendő költségek teljes összegét 489 615,03 GBP-ben (négyszáznyolcvankilencezer-hatszáztizenöt font sterling és három penny) állapítja meg.

Luxembourg, 2004. június 28.

H. Jung

hivatalvezető

P. Lindh

elnök